

[Arne Melchior]

Jeg mener, det er helt forfejlet, når statsministeren dels vil overlade til Danmarks Radio at finde ud af de mediemæssige problemer i grænselandet, dels henviser dem til mediekommissionen. Mediekommissionen har så meget at bestille i forvejen, at jeg gad nok vide, hvornår den får ekspertise og tid og kræfter til virkelig at fordybe sig i grænselandsproblemer og i dette lys anskue de helt særlige omstændigheder, der er her. Men der skal ikke være nogen tvivl om, at det at man kan se TV er helt o.k., der er ingen forbehold og ingen frygt og ingen ærgrelse, sådan som statsministeren også gav udtryk for det.

Må jeg under medieafsnittet også gøre opmærksom på Flensborg Avis. Jeg nævnte allerede for 1½ år siden under finanslovdebatten, at Flensborg Avis har en rotationspresse, som er – spænd sikkerhedsbælterne – fra 1914. Man har nylig fået et nyt sætteri, som er købt brugt, og som kun har nogle få års holdbarhed. Der behøves faktisk 13–14 mill. kr. over en 4-årig periode for at gøre Flensborg Avis moderne og bringe den i en gunstig konkurrencemæssig situation. Flensborg Avis, som jo må udkomme på to sprog, har et ret stabilt oplag, men det er helt nede på 7.000, hvoraf de 4.000 sælges i Sydslesvig og de 3.000 nord for grænsen. De 4.000 skal ses i lyset af de 16.000 husstande, der kunne abonnere på eller købe denne avis.

Det er givet, at den unge generation i sit valg af medier, efterhånden som den vokser til, vil vælge de aviser, som er moderne trykt. Hermed tænker jeg på offsetteknikken, hvor billederne er pæne, hvor nyhedsdækningen er god, og hvor opsætningen er smart og moderne. Derfor er det ganske nødvendigt, at der skaffes disse 13–14 mill. kr., og det siger noget om situationen, som man jo har kendt længe, at der altså ikke på de budgetter, vi stiller til rådighed, har været mulighed for selv så små beløb til så vigtig en ting. Flensborg Avis er den eneste dansksprogede lokalavis mellem Ejderen og Kongeåen. Der er ingen andre, efter at Hejmdal, Dannevirke og Sønderjyden og eventuelt andre er lukket, og der kan ikke lægges vægt nok på vigtigheden af et sådant organs eksistens.

Med hensyn til erhvervene sagde statsministeren, at det ville han gå let hen over, for det var ikke særlig vigtigt. Statsministeren nævnte instituttet for grænseregionsforskning, som jeg også er begejstret for at vi har

fået for nogle år siden. Det har lige offentliggjort en undersøgelse af erhvervsudviklingen, hvad selve grænsehandelen angår, og det viser sig, at folk i privatbiler køber 45 pct. mere i Tyskland i år end for 3 år siden, medens buspassagerer køber for 81 pct. mere i år. Det betyder altså en meget farlig udvikling for en stor del af erhvervslivet i grænselandet. Jeg mener ikke, ligesom jeg har set, at skatte- og afgiftsministeren ikke mener det, at man kan ordne det ved ændrede afgifter. Det er ikke løsningen, men der er forskellige ting at overveje dér, og det kan man ikke se bort fra, for ellers er det simpelt hen igen en meget, meget anderledes og meget værre situation for dem, der bor i grænselandet, end for dem, der bor andre steder.

Så kommer vi – min tid er ved at blive knap – til det store område, der hedder kultur i bredere forstand, børnehave, skole, bibliotek osv. Jeg er desværre nødt til at gøre det kort, men jeg kan sige, at som hovedregel kan man regne med – vær venlig at lægge nøje mærke til dette – at Danmark betaler to tredjedele af de tyske kulturomkostninger for det tyske mindretal nord for grænsen og to tredjedele af de tilsvarende omkostninger for det danske mindretal syd for grænsen, hvori- mod vor tyske nabo i begge tilfælde slipper med en tredjedel. Dette kan ikke være rimeligt. Jeg ved meget vel, at der er politik i det, og at der er indblanding i det. Men det er noget, der mellem anstændige naboer i et godt forhold udmærket tåler at tages op til drøftelse.

Jeg står her med en beregning fra de danske ungdomsforeninger i Sydslesvig, som viser, at for børnehavepladser – nu taler jeg om området syd for grænsen; det drejer sig her om Flensborg – betaler det offentlige for de tyske børn fuld pris, 4.500 DM, for de danske børn 363 DM, hvor forældrene så selv må bære de 4.137 DM.

Jeg kan også oplyse et andet tal. Vi betaler her i landet for det tyske mindretals skoler og en række andre institutioner 85 pct. af de faktiske omkostninger, medens Tyskland for det danske mindretal betaler 85 pct. af en gennemsnitsomkostning. Dertil kommer, at vi betaler dele af og ofte det meste af anlægsudgifterne, hvor tyskerne for det danske mindretal betaler nul kroner til anlægsudgif- ter.